

INHOUD

PAS BEGIN DIT JAAR HEB IK ZIJN DAGBOEK GEVONDEN.....	7
UIT HET DAGBOEK VAN BERRY MOLENAAR (18 JAAR).....	9
Moedige Moeders Volendam, Jacqueline Molenaar MACHTELOOS, HULPELOOS, RADELOOS, REDDELOOS.....	47
Moedige Moeders Spakenburg, Tiny de Graaf "KLEINE KINDEREN, KLEINE ZORGEN, GROTE KINDEREN, GROTE ZORGEN".....	119
Moedige Moeders Goeree-Overflakkee, Corrie Dupon HET TABOE VOORBIJ.....	135
Moedige Moeders Bergeijk, Kitty Luyten KRUISTOCHT OM SAMEN IN HET REINE TE KOMEN.....	147
Moedige Moeders Nijkerk, Wilma Bothmer-Van de Bunt TIJD VOOR POSITIVITEIT.....	163
Preventief jeugdbeleid "EEN KANS OM OP EEN ANDERE MANIER VOOR DE JEUGD TE GAAN ZORGEN".....	177
DE ZWARTE VLEKJESTHEORIE.....	185
Moedige Moeders Soest, Marjolein "HET LEVEN IS NOOIT SAAI".....	191
Moedige Moeders Rucphen, Marian Talboom HART OP DE TONG.....	205
Piet Schurink werpt zich na decennium vol drama op als Moedige Vader STUGGE STERKHOUDERS EN KWETSBARE KANTEN.....	219
Moedige Moeders Volendam, Marga AFGESTRAFT.....	231
Verslavingscounselor en psychologe Jennifer Wakelin "GESCHROKKEN VAN HOE VER SOMMIGE OUDERS GAAN IN HUN POGINGEN HET VERSLAAFDE KIND TE REDDEN".....	235
Ans van Zeeland, voorzitter Moedige Moeders Nederland "EEN GROTE GROEP MENSEN IS ZICHZELF AAN HET VERNIETIGEN".....	243
TOEKOMSTDROOM MOEDIGE MOEDERS.....	245
(NIET) ZOMAAR EEN BLOEMLEZING UIT TELEFOONGESPREKKEN MET DE HULPLIJN VAN MM VOLENDAM.....	258
GEGEVENS VAN HULPLIJNEN/HULPMAIL MOEDIGE MOEDERS-GEMEENTEN.....	262

Pas begin dit jaar heb ik zijn dagboek gevonden...

Tijdens zijn opname in de afkickkliniek in 2007 hield onze zoon Berry een dagboek bij. Op 1 januari 2008 werd hij met een rode kaart naar huis gestuurd. Eenmaal uit de kliniek scheurde hij de volgeschreven blaadjes uit een ordner. "Gooi het niet weg, geef het aan mij", zei m'n man Jaap. "Nee, want mijn moeder mag het nooit komen te lezen", zei Ber. "Ik beloof je dat ik het haar nooit laat zien", zei z'n vader.

Ik was op de hoogte van 'de tas', waarin het zat. Maar ik mocht het niet inkijken. Jaap deed dat ook niet. We hadden er geen behoefte aan, konden het niet eens opbrengen. Zo ver waren we toen geestelijk heen. Ber kreeg een relatie en toen hij samen ging wonen, ging de tas mee. Toen de relatie verbroken werd en hij terugkeerde, had hij weer een driftbui en wist Jaap de tas nog net veilig te stellen. Ber was zó bang dat ik het ooit zou komen te lezen. Hij wilde voorkomen dat ik zou weten hoe zijn week eruitzag. Als gebruiker. En als dealer. Hij wilde me beschermen. Tegen de ernst van zijn verslaving en van de situatie.

Bovendien was ik degene die hem altijd op de huid zat, lastig voor hem was. Zo voelde hij dat. Maar ik was als moeder ook degene bij wie hij alles gedaan kreeg, als hij iets vroeg of nodig had. Dat voelde hij ook.

Later heb ik het dagboek gezocht, maar ik kon het niet vinden. Jaap hield het achter, bleek naderhand. Wilde mij beschermen, ook al had hij de inhoud zelf niet gelezen. Begin 2014 vond ik 'de tas'. Dochter Diane werd zwanger en op de zolder zocht ik bij een oud poppenwiekje naar babyspulletjes en speelgoed. Daar lag-ie, de tas...

Pas maanden later heb ik zijn dagboek kunnen lezen...

Eerder kon ik het niet, had ik de kracht niet. Het mocht van Jaap. Berry is dood. En als we door middel van dit verhaal en zijn dagboek andere gezinnen kunnen redden... Nooit heeft hij zijn gevoel zó laten spreken, z'n emoties zó getoond. Een muur van twee meter had hij om zich heen gebouwd. Maar met het geschrevene wordt zo veel duidelijk. Als ik dit toen allemaal had geweten...

Jacqueline Molenaar

Detox-afdeling Mistral, juli 2007

Wat doe ik hier?

Ik ben hier om het leven dat ik gewend ben los te laten, en de basisdingen te leren, die een normale jongen van 18 jaar zou doen. Dit omdat ik het alleen niet kan en mijn ouders het spuugzat zijn. Dat ik thuis al zes jaar leef alsof het een hotel is. Ik wil heel graag een ander ritme in mijn leven brengen, een ritme dat niet meer om drugs draait. Ik weet niet wat een normale jongen van 18 zoal doet, omdat ik alleen met drugspersonen bezig ben geweest. Veelal ouderen. Hetzelfde als ik. Wel zou ik heel graag mijn rijbewijs willen halen, en een eigen bedrijfje beginnen als ik terugkom.

Mijn dierbare vijand

(gedicht gemaakt door Berry in de Hoeve)

Je ziel, eigenlijk alles

Ik ben het donker dat schuilt in de nacht

Ik hang aan je schouder en als je omkijkt sla ik toe

Ik ben een doorn in je oog die jouw zicht steeds belemmert

Ik ben je vijand in de strijd om alles wat je lief is

Ik sla mijn slag als jouw oorlog voorbij is

Ik sluit mijn oren als jij tegen mij ingaat

Ik ben zo laf als jij dapper bent

Ik ben jouw zenuwen op zoek naar geduld

Ik ben jouw alles en iedereen zolang je mij maar niet vergeet

Binnen

Hey, ik ben net twee dagen binnen en vind de sfeer niet echt redelijk. Ikzelf heb er nog niet onder geleden, daarom wilde ik dit graag melden, voor ik eronder kom te lijden. Help elkaar als je ziet dat iemand het druk heeft. Spreek elkaar op een normale manier aan. Vraag het, i.p.v. gelijk boos te worden. Ik denk, als ventje van 18 en net twee dagen binnen, dat dat de klotesfeer kan verbeteren en als iedereen zijn steentje bijdraagt. Als je dingen ziet die moeten gebeuren, gelijk doen, zonder eerst te denken: dat is mijn taak niet. Dat het sneller en veel leuker is. Als ik dat zie, net 2 dagen binnen, dan moeten jullie (diegenen die al weken binnen zijn) dat zeker zien, toch?

Ben ik moedig, ben ik bang?

Wordt het me te veel? I don't know.

Ik geef alles wat ik kan. Ben ik moedig, ben ik bang?

Altijd is het bij me. Je hoeft niet zo diep te gaan om de wereld te begrijpen.

Begrijp jezelf, dan snap je de rest ook.

Waarom ik, en niet een ander? Doe ik het wel goed? Ondanks dat ik alles wil geven, heb ik het gevoel dat ik faal. Mijn motivatie zakt weg. Zowel het vertrouwen in de groep als in de staf hier.

Als ik mezelf eens op dit moment weergeef: ik proef jou in mijn voorhoofd. Ik heb weer het gevoel dat niemand mij begrijpt en naar me wil luisteren. Heb ik dit aan mijzelf te danken? Wil ik hierom dood? In mijn gedachten wel, in mijn geest nog niet.

In mijn geest ga ik winnen, maar het is lastig om mijn gedachten niet te laten winnen. Te blijven hopen op het betere. Geloven dat het goed zal komen. Is mijn motivatie weg omdat ik maandag naar de Emiliehoeve moet? Zo ja, wat doe ik daaraan? Zo nee, wat is het dan?

Alles

Ik ben alles wat je nodig hebt.

Ik ben jouw vriend.

Ik ben jouw vriendin.

Als je mij hebt, heb je niets meer nodig.

Ouders zijn overbodig, want je hebt mij.

Geld, auto, rijbewijs, vrienden, familie.

Alles is overbodig zolang je mij hebt.

Geen honger meer, alleen eindeloos verlangen naar mij.

Altijd en overal.

Groetjes, jouw verslaving. Dat alles... of ik, jouw verslaving.

'I want to get away

I wanna fly away' (Lenny Kravitz)

Hoe toepasselijk, dit nummer nu op de radio..., gevolgd door 'Cocaine' van Eric Clapton, gevolgd door 'What if God was one of us' van Joan Osborne.

Hey zus,

ik vind het een hele mooie brief. Het heeft me goed gedaan. Ik hoop dat deze brief jou ook goed doet. Dat die liefde bij jou nooit over is gegaan, wil niet zeggen dat dat bij mij wel zo was. Ik kon het alleen heel moeilijk tonen. Nu, zonder drugs en met mijn medicijnen om rustig te worden, kan ik het beter, al is het niet makkelijk. Ik heb het zwaar. Af en toe, als ik terugdenk aan wat ik

gedaan heb. Maar jullie hebben het zwaarder gehad dan ik nu. Ik ben blij dat ik mijn gevoel weer terug heb en weet dat ik fout zat. Ik ga dit zeker afmaken, hoe zwaar het ook wordt. Ik vind het heel leuk dat je langskomt en dat had ik nooit gedacht. Niet omdat je mijn Nikes meeneemt of de rest, maar gewoon om je weer eens te zien. Het is voor mij niet makkelijk om mijn gevoel te tonen. Daarom schrijf ik deze brief aan jou en zie het maar als een beroepsgeheim (aan niemand laten lezen dus). Nou ja, ik weet niets meer, maar hoop dat je het leuk vindt en er wat aan hebt.

*Veel liefs, je broertje, die bij Leo de vogeltjes uit de tuin haalde, om ze zelf groot te brengen.
XXX*

19-7-2007

Hey, vandaag weer copingsessies; staande confrontaties bedoel ik. Daarna groep. Ik ben nu weer Chef Onderhoud. Geen fucking assistent-huishouding meer. Eindelijk rust, nou ja, een beetje dan. Ik ben ook in de groep open geweest over mezelf. Over m'n gevoel en wat ik tegen mijn moeder heb gezegd, dat ze me moest komen halen als ik daarom vraag. Dat ik dan een achterdeurtje openhoud daarmee. Ik heb vanmiddag mijn moeder gebeld. Die was erg blij te horen dat ik me weer beter voelde. Heb veel gepraat en ik voel me weer lekker. Daarna al m'n wasgoed gedaan. Dat nam ook drie uur in beslag. Geen snoep gehad vandaag. Ik merk dat ik veel meer eet, qua brood en zo. Voor de rest heb ik nieuwe medicatie die wel goed uitpakt. Tot zover voor vandaag, truste!

Reactie van de staf

Beste Berry,

Ik vind het bijzonder om te lezen wat er in je omgaat, en lees ook dat je veel gedachten hebt waar je mee vecht. Ik zou ook graag wat meer willen horen van jou, wat precies het verschil is tussen je geest en je gedachten, waar jij het over hebt in je verhaal?

Staflid

Antwoord Berry

Je vroeg me wat het verschil bij mij was tussen mijn geest en mijn gedachten. Mijn gedachten zijn de dingen die me aan drugs doen denken, zeg maar de kickgedachten. Mijn geest zegt diep van binnen, of achter in mijn hoofd, wat het aanricht en vertelt de negatieve kant van de drugs.

Moedige Moeders Volendam, Jacqueline Molenaar

MACHTELOOS, HULPELOOS, RADELOOS, REDDELOOS

Wij hopen dat ieder die dit leest inzicht mag verkrijgen in zijn of haar eigen gezinssituatie, en dat het iets mag bijdragen aan het herkennen van de eerste tekenen van drugsgebruik.

Dit verhaal is geschreven tijdens en na een jarenlange strijd tegen de drugsverslaving van onze zoon. Hoe het begon, het gevecht van niet alleen onze zoon, maar met hem het hele gezin. Hoe wij met elkaar keer op keer weer probeerden om het gevecht te winnen. Hoe het begon, en hoe het uiteindelijk toch zijn leven heeft gekost. Wat er in een gezin gebeurt met zowel ouders als andere gezinsleden. Het is bedoeld om de lezer enig inzicht te geven in hoe drugsgebruik, al op zeer jonge leeftijd, kan worden herkend. Het is geen gebruiksaanwijzing om een dergelijk probleem op te lossen (het is ook zeker niet geschreven om een zielig beeld te wekken, of enige vorm van aandacht op die manier te verkrijgen).

We hopen dat Berry's dood niet voor niets is geweest. Daar is zijn leven te waardevol voor geweest. Met al die mooie plannen die hij had. Als hij destijds had geweten dat dit het toekomstbeeld zou worden, had hij het eerste 'lijntje' laten liggen. Laat het een les zijn voor anderen, al is het maar voor één persoon.

Wij hopen dat het lezen van ons verhaal jongeren mag weerhouden hun eerste joint te gaan roken en dat het ouders enig idee mag geven hoe snel een verslaving kan optreden. Ook willen wij kracht en steun uitstralen naar gezinnen die in een soortgelijke situatie zitten.

4 juni 2011

Na het ontwaken kijk ik naar buiten. De zon schijnt, het is een prachtige zaterdagmorgen. Ik ga m'n man Jaap zo ophalen, om terug te gaan naar Volendam. We verblijven allebei in Haarlem, maar op verschillende locaties. De spanning en stress van al die jaren, en alles wat we nog tussendoor te verhapstukken hadden gekregen, hadden hun tol geëist. Het was onvermijdelijk. Wij konden niet meer.

Ik stap de auto in. Jaap zit op twintig minuutjes rijden. Ruim twee maanden geleden is hij opgenomen op de psychiatrische afdeling van het Kennemer Gasthuis in Haarlem. De sterke dieselmotor die hij altijd was had het begeven. Door de jarenlange spanning en stress sliep hij niet meer en liep hij 's nachts buiten. Op het werk functioneerde hij niet meer zoals voorheen. Hij werkte dertig jaar in hetzelfde bedrijf, nooit met tegenzin, deed zijn werk goed en was er altijd. Nooit ziek. Zelfs sporadisch een snipperdag, want dat vond hij vaak ook zonde. Ik maakte mij al een hele tijd zorgen om zijn gezondheid, maar toen het de omgeving en ook zijn collega's op ging vallen, werd er met dat signaal eindelijk iets gedaan. Er werd hulp gezocht. Maar zelf stond ik ook op instorten, als gevolg van wat we als gezin met de verslavingsproblematiek van zoon Berry te verstouwen hadden gekregen.

Een paar weken geleden moest ik – onderweg naar het bezoeken van Jaap – de auto weer langs de kant zetten. Klapte ik in. Eenmaal in het Kennemer Gasthuis zagen de behandelaren van Jaap het aan me en verwezen me onmiddellijk door. Daar zaten we dan, vader en moeder, allebei opgenomen met psychische klachten. Voor mij heette dit een time-out, bij de GGZ in Velsperpoort. Voor mensen die rust nodig hebben, even weg zijn van de thuissituatie. Ik verbleef daar twee weken en het plan was dat ik daarna negen weken intern zou blijven voor een cognitieve gedragstraining. Leren durven nee te zeggen en voor mezelf op te komen.

Als Jaap in de auto stapt, proberen we even gezamenlijk te genieten van de rust en het weer. We zoeken een terrasje. Jaap zit in de negende week van zijn opname en mag vanavond voor het eerst weer thuis slapen. Morgen hoeft hij zich pas weer te melden. Ik ga vanmiddag rond vijven terug naar Velsperpoort. Eergisteren, op Hemelvaartsdag, gold dat ook voor Jaap, mocht hij een paar uurtjes naar huis. Ook zo'n mooie dag. Reed ik ons tweeën ook naar huis. Eigenlijk ging het niet meer, maar ik wilde niemand belasten. En Jaap is van zichzelf nooit een autorijder geweest. In Volendam was er donderdag het zogeheten 3e Klaphekfestival in het park, met allerlei optredens. Eenmaal thuis kwam Berry naar beneden. De weersomstandigheden nodigden hem uit een kijkje te nemen in het park. "Afgelopen halfjaar heb ik al geen daglicht gezien", voegde hij eraan toe. "Nou vriend, dat doe je goed, maar ik zou wel even iets luchtigs aantrekken", zei ik. Zijn oudere broer Jan was ook op visite. "Ja Ber, heb jij nog niet buiten gekeken? De mussen vallen dood van het dak af." Hij ging naar boven en kwam met een mooi zomers setje aan weer beneden. Zijn haar mooi in de gel, mij nog even vragend of hij zo door de kramen kon. "Prachtig vriend, erg mooi." Hij wenste ons veel plezier. "Houd je het netjes, vriend, doe je voorzichtig?"

vroeg ik hem nog. "Ma, heb ik dat al eens niet gedaan in de afgelopen maanden?" Ik zei: "Ja, Ber, dat is zo, maar je weet wel wat ik bedoel, ook voor je vader." Hij stak zijn duim op: "Komt goed, ma. Weet je toch!" En weg was-ie.

Nu, twee dagen later, rijden we weer naar huis. Het liefst had ik nog een appelgebakje genomen of nog een ritje gemaakt. Ik zou het zo lang mogelijk willen rekken, het naar huis rijden. Maar Jaap wil de vogels en het konijn nog even te eten geven. Je weet nooit wat je aantreft. Zal-ie wel thuis zijn, Ber? Zien we sporen van een nachtje doortrekken? Na alles wat we samen hadden doorgemaakt, was hij de laatste maanden juist weer vrolijk, leek hij weer wat op te knappen en maakte zelfs weer toekomstplannen. Het werk in de bouw leek weer wat aan te trekken. Hij ging regelmatig naar zijn afspraken bij de behandelaars van de Brijder en Inforsa. Maar het jezelf zorgen maken, dat gaat niet weg.

Onderweg praten we weinig, Jaap en ik. Er vallen veel stiltes. En dan klinkt zoals vaker de muziek van de 3JS. De liedjes, de teksten, prachtig, ik kan er zó in opgaan. Kwart over twaalf rijden we de straat in waar we wonen. Ik stap uit de auto en Jaap wandelt eigenlijk meteen door naar de slager van het winkelcentrum, bij ons op loopafstand. Ik roep hem nog na: "Doe er nog wat vleeswaren bij, voor Berry, kan-ie dat maandag meenemen naar de bouw." Voor in z'n broodtrommeltje.

Ik kom binnen en voel opluchting en blijdschap tegelijk: Berry's schoenen staan er. Dat betekent dat hij in ieder geval thuis is. Hij had maar één paar nette schoenen en ik denk nog bij mezelf: 'Wat staan die schoenen netjes naast elkaar en wat is het hier schoon.' Geen stukadoorsvuil op de mat en geen rommel op het aanrechtblad.

Ik loop naar boven om te vragen of Berry zo ook wat wil eten. Halverwege de trap zie ik zijn kamerdeur openstaan, terwijl die altijd dicht is als hij op zijn kamer zit. Maar in een flits denk ik: 'Oh, dan zit hij vast in bad.' Ik loop verder de trap op en... zie plots zijn benen. Om het hoekje, op de zoldertrap liggend. Wat hebben die benen een rare kleur! Berry had witte benen, die zagen weinig zonlicht. Die waren toch niet zo rood gevlekt. Ik heb nog niets in de gaten. Er flitst in die seconden van alles door m'n hoofd. Hij is vast in slaap gevallen of misschien is hij onwel geworden. Maar als ik verder de overloop op kom, zie ik hem, helemaal... Vind ik mijn kind... Stijf en ijskoud... Dood...

Waar we in ons onderbewustzijn al jaren bang voor waren geweest, is dat nu de harde realiteit geworden? Was dit dan 'die' dag? Hebben we nu toch de strijd verloren?

Moedige Moeders Nijkerk, Wilma Bothmer-Van de Bunt

TIJD VOOR POSITIVITEIT

“Als je goed kijkt, kun je elke dag iets moois zien.” Een spreuk in het raam van de schoonheidssalon aan huis van Wilma Bothmer-Van de Bunt. Woorden met een diepere betekenis, want voor haar als moeder van een verslaafde dochter – Rilana – gingen er ook dagen voorbij dat zij er niet toe in staat was om überhaupt een kleur te ontwaren. Dat het leven kleur- én uitzichtloos was. Noodgedwongen daalde zij af naar de krochten van de ziel, om vervolgens vanuit het dal stippen aan de horizon te zetten waar zij nieuwe kracht hoopte te vinden. Niet alleen voor zichzelf, ook voor lotgenoten, ouders, jongeren, leerkrachten en ambtenaren. Door wat zij meekreeg van de bedenkers van de Kanjertraining, Pitstop, de Simonton-therapie en Geluuskunde samen te laten smelten in het door haar geschreven preventief jeugdbeleid en de zwarte vlekjestheorie. “We moeten aan de voorkant beginnen.” Van roepende in de woestijn drong haar stem binnen bij 's lands beleidsbepalers. En bij iedereen die het maar horen wilde – en zelfs degenen die hun oren liever gesloten hielden – dropte zij een statement. Het sloeg immers als een bom in, dat rioolonderzoek dat vorig jaar uitwees dat Nijkerk in de lijst van speedgebruik boven bijna alle grote steden bivakkeerde.

Achter de salon is de lange wandkast 'behangen' met talloze (studie)boeken. Ze heeft zo veel gelezen, bestudeerd, zo veel meegemaakt, en dat alles zo vaak herbeleefd bij het geven van voorlichting. Als Wilma haar verhaal vertelt, lijken alle tranen gehuild. Lijken, want een paar dagen later komt de vulkaan toch weer tot uitbarsting. “Ik was gister met Rilana bij de sociale dienst. Haar aanvraag van een Wajong-uitkering is reeds drie keer afgewezen. Ze heeft geen vaste woon- en verblijfplaats, dus dachten we dat het via mijn postadres kon. Maar dat mocht ook niet. We waren bij onze gemeente, maar daar werden we verwezen naar de gemeente Amersfoort. Daar zouden we om een uitkering voor dak- en thuislozen kunnen vragen. Maar daar moesten we bewijzen dat we geen oplichters zijn, zo veel vragen kregen we. Dan komt de recherche kijken, of hier bij mij thuis misschien haar spullen liggen. We hebben het weer uitgelegd. Nu blijkt ze wel in Amersfoort in aanmerking te kunnen komen, maar dan moet ze tussen die thuis- en daklozen slapen... Terwijl ze nu veilig bij bekenden slaapt. Twee medewerkers van de sociale dienst zaten verschrikt te kijken, want we begonnen allebei te huilen. Alles kwam eruit. Het is toch van de gekke. Ik ben al zestien jaar met haar en haar drugsverslaving bezig. En dan dit. Daar word ik zo opstandig van. Zo blijft ze dus zwerven. Ik was het zat.

Ans van Zeeland, voorzitter Moedige Moeders Nederland

“EEN GROTE GROEP MENSEN IS ZICHZELF AAN HET VERNIETIGEN”

Het initiatief tot een landelijke vorm van Moedige Moeders is eigenlijk ontstaan vanuit een bijeenkomst in Brabant, belegd naar aanleiding van het drugstoerisme aldaar. Burgemeesters, wethouders, directeuren van instellingen en burgers behoorden tot de toehoorders in de volle zaal, waar enkele sprekers een podium kregen. Onder de sprekers waren twee Moedige Moeders, die heel veel indruk hebben gemaakt. Op iedereen, maar voor Jacques Groffen en mij was het een teken om aan de slag te gaan om de mogelijkheid tot een overkoepelend orgaan te toetsen. Jacques was daarbij de grote trekker en zeer betrokken.

Bij de verwezenlijking van dat idee was ook de insteek dat de diverse groepjes Moedige Moeders zich gesteund zouden voelen, wanneer een overkoepelend orgaan zou ontstaan. Het zou tevens naar binnen en buiten toe een professioneler gezicht geven en voor draagkracht zorgen. Vanaf het begin werden ervaringen uitgewisseld en op elk vlak kan men blijvend van elkaar leren. Vier keer per jaar is er een landelijke bijeenkomst en vier tot zes keer per jaar hebben wij bestuursvergadering. Tijdens de bijeenkomsten worden sprekers uitgenodigd, om de groep te voorzien van nieuwe impulsen en nieuwe munitie om door te gaan. Het geld dat door sponsors wordt bijeengebracht, is vooral bedoeld voor het ontwikkelen van trainingen: weerbaarheidstrainingen voor de ouders, alsmede gesprekstechnieken.

Sinds de start van Moedige Moeders Nederland in 2012 is herhaaldelijk aandacht gevraagd en blijven we pogen de werkelijke problemen op de landelijke politieke agenda te krijgen. Tijdens vele bezoeken aan leden van de Tweede Kamer en van het Europees Parlement hebben we gepleit voor Aandacht, onder andere door het aanbieden van petitieën en manifesten. Want het probleem is gigantisch groot en behelst het ganse land. Een enkel voorbeeld wordt breed uitgemeten, zoals het rioolwateronderzoek in de gemeente Nijkerk, waar bestuurders het onzinnig vonden en opperden dat het wel meeviel, de problematiek onder het vloerkleed vegend. Daar bleken de resultaten schrikbarend en erger dan in Amsterdam en Parijs. Dat is maar één plaats, want van een klein dorpje elders van zo'n 3.000 inwoners weet ik ook dat er een wiettelier is, een dealer en diverse gebruikers. Op plekken waar de werkloosheid hoog is, worden neveninkomsten gegenereerd met wietteelt. Het is een geweldige economische undercoversector.

Qua verslaafden heeft er ook een verschuiving plaatsgevonden. Het zijn niet langer alleen de daklozen, maar ook de gewone jeugd en de man of vrouw die in kostuum aan het zakendiner zit. Het ergste is dat het gemeengoed lijkt geworden, en dat wekt de indruk dat het allemaal kan. Maar het kan niet; een grote groep mensen vernietigt zichzelf.”